

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

ANY I — NUM. 5

APARTAT DE CORREUS 925

CARRER NOU, 45

BARCELONA, 21 DE DESEMBRE DE 1922

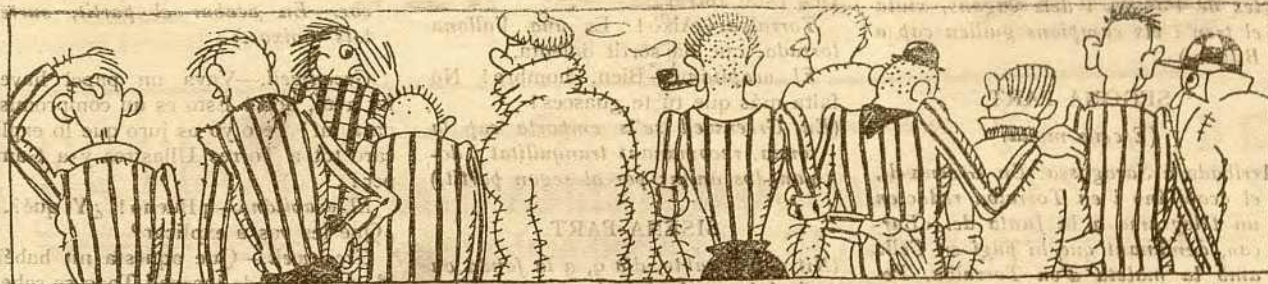
TELÉFON 2753 A

ELS EQUIPS FORASTERS QUE SÓN NOSTRES HOSTES

El formidable equip «M. T. K.», Campió d'Hongria, que se les tindrà amb el «F. C. Barcelona».

Els jugadors varen fugir de casa seva i per això dissimulen. Vostès també dissimulin.

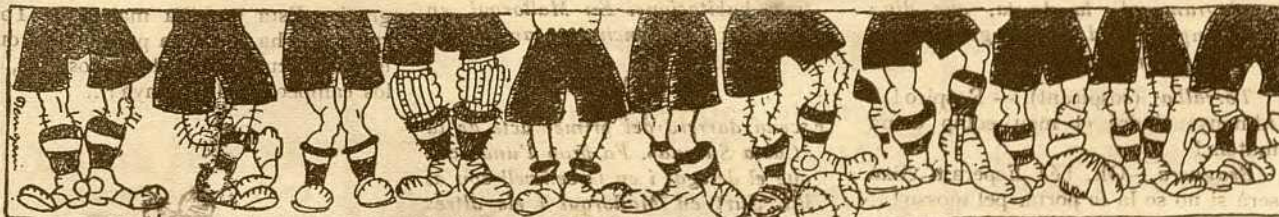

L'onze del «Verein für Rasenspiele», de Mannheim, que lluitarà amb l'«Espanyol».

Noms dels jugadors per ordre alfabètic de dreta a esquerra.

Benkard, Weinert, Frellander, Au, Engelhard, Mayer, Dang, Hauser, Breitenbacher, Bless, Herberger, Schmidt, Fischer, Ubrich, Sohns, Doland.

(Foto K. Melo)

Els austríacs del «Sport Klub» quina patada els ha valgut ésser campió.

Com es veu per aquesta fotografia, presa per referència, tots són rossos i gasten «corones». Per despistar, aquí donaran «peles» al «C. D. Europa».

ELS PARTITS DE BILBAO I LA HISTORIA D'UNA MALETA

Pel·lícula històrico-deportiva
en 8 parts i molts quadros

PRIMERA PART

(A l'andèn de l'estació del Nord, a la sortida del tren. Alguns jugadors del «Barcelon» treuen el cap per les finestretes d'un vagó.)

El «capitán» (a en Greenwell).—Pues nos va a fastidiar este Torralba...

Greenwell.—Sí..., sí... (Pausa.)

El «capitán» (al cap d'un rato).—¡Toma!... Ahora llega... ¡Gracias a Dios!...

Vàries veus.—Ara! Ara! Ah! Ah!

Torralba (eixugant-se la suor).—No sé què dir-vos, nois! Tenia de cloure un negoci de 50 bales i m'han entretingut. Les affaires sont les affaires, sabeu?

El «capitán».—Sí; pero, chico, por poco tenemos que marcharnos sin ti. (Pausa.) Oye: ¿y la maleta?

Torralba.—He quedat amb el mosso del club que me la portaria aquí. Encara no ha vingut? Doncs, mira, noi, guillarem sense maleta. Què vols que t'hi faci?

(Sonen els timbres, tanquen les portes de l'andèn i dels vagons, xiula el tren i els campions guillen cap a Bilbao.)

SEGONA PART

(Escena muda)

(Arribada a Saragossa. En Greenwell, el «capitán» i en Torralba redacten un telegrama a la Junta del «Barça», demanant que hi pugi en Cella amb la maleta d'en Torralba. Posen el telegrama, paguen, tornen a pujar al tren i al cap d'una estona marxen cap el Nord.)

TERCERA PART

(Arribada a Bilbao. Van a rebre'ls alguns futbolers d'allà dalt. Els acompanyen a la fonda, on s'ha rebut un telegrama de la Junta, que diu: «Cumplimentado encargo. Salido Cella con maleta.»)

Torralba (sospirant).—Respiro!... Almenys tindrè el meu equip demà mateix!

Bruguera.—Oh, bé! Espera't. Això serà si no se la fa portar pel mosso!...

QUARTA PART

(Al dia següent. Tot l'equip és a l'estació a rebre en Cella. Arriba el tren, baixa en Cella i abraçades, crits, etc.)

Torralba.—Ai, quin pes em treus de sobre!... Però, escolta, tu: i la maleta?

Cella.—Ah! Mira, noi: el mosso que havia de portar-me-la a l'estació, va fer tard també, i vaig haver de marxar sense la maleta.

Tots (rient a grans crits).—Ha! Ha!

El «capitán».—Caray, hombres! No hay derecho a reirse. (Dirigint-se a en Cella.) Tú sí que nos has fastidiado! ¿Y para eso te mandamos venir?

Cella.—Mira, noi: no sé què dir-t'hi! Jo prou vaig avisar el mosso que ho portés amb temps. Si no ha arribat, no és pas culpa meua!

CINQUENA PART

(En acabar el primer partit. Gran indignació entre els jugadors catalans. En Torralba va vestit amb la roba d'en Piñol.)

El «capitán».—Estó es indigno! Nos han robado el partido!

Bruguera.—Aquest referée és un pinta! Mereix que li trenquem la cara. Deu estar torrat!

Torralba.—Això! Es una Vallana torrada, que ha sortit dolenta.

El «capitán».—Bien, hombre! No falta más que tú te guasees!

(En Greenwell se'ls emporta cap la fonda, recomanant tranquil·litat i donant-los ànims per al segon partit.)

SISENA PART

(Nit del dissabte, dia 9, a la fonda on s'estatgen els jugadors catalans.)

Greenwell.—Pues jo dic que no sortirà nadie... Tots a dormir de seguida.

El delegat.—Nois, que em comprometeu! Aneu tots a dormir, i demà jugareu més descansats.

(Tots s'aixequen de taula malhumorats i es dirigeixen cap les respectives habitacions. En Mallorquí, en Torralba i en Lencina es fan l'ullet.)

SETENA PART

(Escena darrera del primer acte de la «Casta Susana». Fa prop d'una hora que el delegat i en Greenwell són al llit. Surt en Mallorquí i els altres dos de puntetes i marxen de «juerga». Al cap de poc rato els altres, que els han sentit marxar, comencen a llevar-se i es reuneixen en una habitació que hi ha tres llits: és la del «capitán». Es posen a fer

el set-i-mig i a les vuit del matí encara jugaven. Se sent soroll d'una moto que arriba.)

El «capitán».—¿Habéis oído? Una moto. (Treu el cap per la finestra.) Son esos, que vuelven.

Torralba (entrant al cap d'una estona).—Hola, nois! També feu «juerga», vosaltres? Si haguéssiu vingut! Ens havem divertit més!... Hem anat a Arenas i hem trobat tres fulanes amigues d'en Mallorquí, i mireu, fins ara... Bueno, nois: anem a dormir.

Tots (deixant les cartes).—Anem.

Mallorquí (arribant).—Ja sabeu quina hora és? Doncs, són les vuit!!! (Tots se'n tornen de puntetes a dormir)

VUITENA PART

(A les dotze marxen el delegat i els «fenómenos», que solament han dormit tres hores. A la una surt en Greenwell amb els altres jugadors. —Després de dinar van al camp i juguen pitjor que el primer equip de l'«Horta F. C.». En Piñol és l'únic que toca pilota. En Greenwell s'arrenca els cabells. A en Mallorquí li fan un ull de vellut. Els de Bilbao fan sis gols, com n'haurien pogut fer deu, però se n'anulen dos per «off-side». En Greenwell sent una conversa d'uns de l'«Arenas» comentant la «juerga» del tres corredors i li agafa un cobriment de cor. —En acabar el partit, surten tots moixos.)

Greenwell.—Vaya un papel haveu fet avui, nois! Esto es un compromiso para mí! Pero yo os juro que lo explicaré tot a Torres Ullastres y a Gamper!...

El «capitán».—¡Bueno! ¿Y qué?... ¿Qué les vas a explicar?

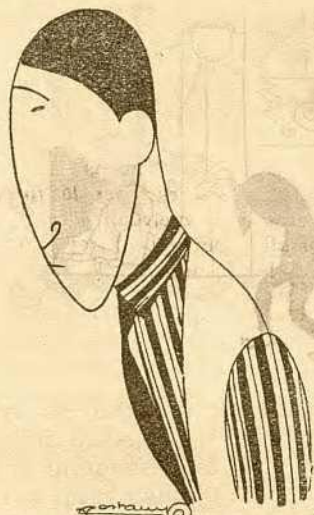
Greenwell.—Que aquesta nit habéssim ido a Arenas de juerga! Todo se sabe!

El «capitán».—Yo no, eh?, yo no!

Els altres.—Jo tampoc, ni jo, ni jo...

Greenwell (dirigint-se als tres punts).—Tú, tú, sí. Yo sé de cierto que m'havéu fet el salt aquesta nit. Pero la culpa la tiene Mallorquí, que os ha sobornat i se os ha emportat de burilla. Ya salimos de Barcelona con desgracia. Esta maldita maleta de Torralba nos ha portat la pega! Mira que ficar-nos cuatro gols! A nosotros, a los campeones d'Espanya!...

En Reyes

BOXA

L'altre dia, anant pel carrer, vàrem veure un home amb la cara morada, els ulls fora de les òrbites i els cabells amb punxa, que es gronxava endebades per a trobar un equilibri que no podia assolir.

De primer antuvi creguérem que es tractava d'un ubriac, car, amb la incoherència pròpia d'un estat semblant, cridava: «Vull una altra revenja! Vull matà'l!»

Fitant-lo amb atenció, descobrírem dessota d'aquell exaltament l'ànima del nostre mai prou sotraguejat Castañé, que retornava vençut del seu combat amb en Marco.

Més avall s'agitava un grup de éssers esperitats, que bala-dreaven: «Es una infàmia! Es un lenocinio! Es un prostíbulo!» En mig d'ells, un angelet ros, amb mirada esllanguida, els recomanava tranquil·litat, fe en el porvenir.

Eren la colla de l'Alis, que es sentien posseïts del deliri de tren-cadissa. El motiu era el resultat del partit, que havien donat com a *match* nul, quan, al seu entendre, devia ésser favorable a *nuestra esperanza*.

Pausadament i defugint tota escomesa, un gepic murmurava, davallant pel lloc més isolat del carrer d'Àrribau: «En Ferran deu haver tocat ferro; del contrari no m'hauria guanyat.»

Darrera d'ell, un xicot amb posat d'estar encantat de la vida, cenyit, amb gorra de quadrets i coll alt, deia com César: «*Veni, vidi, vici*», i al dir això, engegava espirals de fum i llençava uns sospirs de satisfacció com un *americano* ben peixat.

Quan ja crèiem haver acabat la nostra tasca, veiérem lo més

L'Alis

dolorós que els nostres ulls hagin presenciats. Un bon nombre d'assistents a la vetllada de la boxa portaven a pes de braços un cos las, amb el cap penjant i fatxa d'haver sigut víctima d'un atropell. Un dels que formaven part del *cortejo fúnebre*, deia: «*Reyes más altos bajaron al cadalso*.» La veu era d'en Lar-ruy.

Fins avui no hem sapigut que tot allò, que tant va esverar-nos, no fou sinó un petit desmai que va sofrir en Reyes perquè un del públic li va dir «cul d'olla».

FUTBOL

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

que tindran lloc els dies 24 i 26 de Desembre (festes de Nadal), entre el famós equip

M. T. K.

de Budapest, Campió d'Hongria i el

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya i d'Espanya

Els partits començaran a les tres en punt de la tarda

Dos dels partits més sensacionals que s'han celebrat a Europa durant l'actual temporada

CAMP DE LES CORTS

Es despatxen localitats al domicili social del F. C. BARCELONA, Fortuny, 1, i al «Centre de Localitats», de la Plaça de Catalunya

FUTBOL

ELS PARTITS DE DIUMENGE

ESPANYA-SABADELL

Els camps amb calefacció central serien una cosa estupenda per als infeliços que tenim el deure d'assistir a partits com el celebrat ahir a Sabadell.

En Pous, amb aquell *garbo* de costum, no va sentir el fred en el transcurs del partit; però nosaltres hauríem ocasionat una *melle* de deu o dotze mil persones, si deixant-nos portar per la necessitat de reaccionar, ens haguessim engegat com uns folls a donar voltes per aquell camp, que semblava una pista de Ribes.

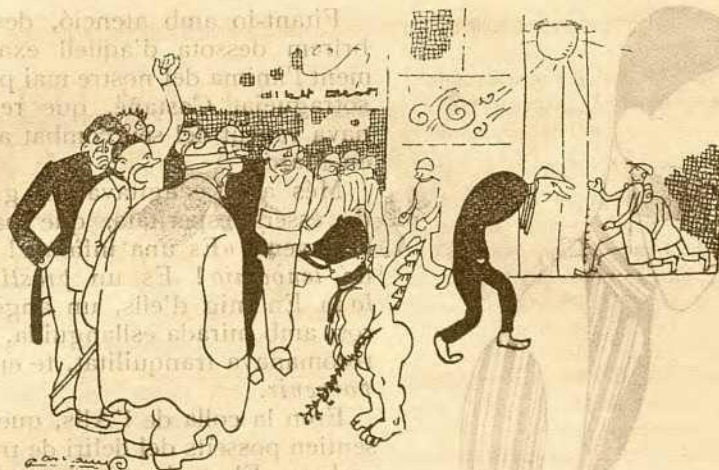
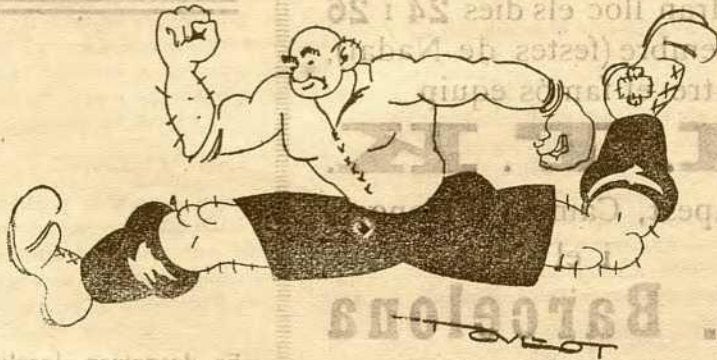
Petant-nos les dents, amb les mans a les butxaques, sens esma de registrar res de lo que ocorregué, poguérem haver esment d'unes belles parades d'en Bota, que té condicions per arribar a ésser un porter amb *librea*; d'unes atrevides combinacions d'en Raich i l'Alfaro; i d'unes passades lleugeres i desconcertants del gran Pons, digne successor d'Atila, aquell que no deixava créixer l'herba.

El partit no va agradar, degut

a lo mal combinat que va anar el joc. Els del «Sabadell», que sembla que deurien conèixer el

panyo, ens varen convèncer tot seguit que tenien mala peça al teler.

L'empat a un gol, és un resultat mansoi a no poguer ser-ho més. Uns jugadors com els del «Sabadell», que fumen cigars amb anell, escupen de gairell i gasten sabates amb canya de color, tenen l'obligació de recordar-se en moments com aquells, de què l'honor de posseir un tren elèctric com el drac de Les Planes, mereix més *tesón* i *embranzida*.

Acabarem amb aquella frase cèlebre d'en Germà: «*Pulvis eris et pulvis reverteris*».

MARTINENC-TERRASSA

Els terrassencs estan d'enhorabona.

Han guanyat un partit que forçosament havien de perdre, si féssim cas de la campanya que porta feta en la present temporada el «Martinenc».

A l'arribada al regne d'en Sala, varen quedar astorats veient l'aspecte que oferia aquell poble de monàrquics i regionalistes.

Els carrers, bellament estorats amb catifes perses, els balcons endomassats i guarnits amb garlandes de roses, les botigues lluint lletrerets que deien «*Por celebrarse partido, hoy se vende*» (pràctics abans que tot), i els regidors amb cota de malla i *plumero*, feien extremir el foraster, que no sabia si anava a veure un

PLA BOQUERIA, 6 (RAMBLA)
PLAÇA DE SANTA ANNA, 20
JAUME I, NUM. 17

PREUS DE FÀBRICA. — Venda directa de fàbrica al consumidor. La casa millor assortida. — Dipòsit de les millors marques: Borsalino, Christis, Stepsons, etc. — Al comprador que acrediti ésser soci del «Barcelona F. C.», se li abonarà el 5 per 100 dels ja reduïts preus de la casa.

SOMBRERERIA RIUS

TAPINERIA, 62
SANT PAU, NUM. 30
MAGATZEM GENERAL

partit de futbol, o bé la coronació d'un bisbe.

Els indígenes del país recorrien la ciutat cantant:

*«Venit y vamos todos
con flores a Maria...»*

i tot era aldarull i gatzara.

Els del «Martinenc», al veure allò, no cregueren prudent estroncar aquella joia amb una victòria, i decidiren perdre, amb la condició de què, a l'acabar, els convidessin a fer un vermut amb olives (no poden vostès imaginar-se lo molt aficionats que són a Sant Martí al vermut).

En Lakatos va jugar amb dalit, essent ell i en Vilar els que més han fet per engegar a *pico* els somnis dorats del «Terrassa».

Els locals presentaren un equip complet, entrenat i amb ganes de guanyar.

En Segarra, amb aquella cara de satisfacció, i en Roig, que sembla un guerrer de l'Edat mitjana, feren de *salva-manteles* i *recoge-migas* amb oportunitat i bona col·locació.

Els demés, llevat d'en Canals, foren els traficants de sempre, que tot ho volen arreglar i tot ho espatl·len.

Cap el tard, al saber-se la nova de 1 a 0, i quan ens dirigíem vers l'estació per a retornar a l'hogar, un castell de focs artificials s'enlairava majestuós en mig de la plaça, mentre una nutrida banda tocava allò de «Terrassa, Terrassa, *por encima de todo!!!*».

BADALONA-JUPITER

Decididament, els nois del peix estan de pega. Fa un mes

va ésser el «Martinenc» que els va guanyar; diumenge darrer fou el «Júpiter», aquells nois del Poble Nou que ja peguen.

El primer gol el va entrar el

«Júpiter» aprofitant una córner d'en Garrobbé, que cada dia ho fa millor. (I consti que no és pro-

paganda perquè el «Barça» es decideixi.) Als de Badalona els va fer gràcia aquest tanto i van aplaudir (cosa estranya). Va passar una estona en la qual semblava que juguessin a riscats: amunt, avall, tornem amunt, tornem avall, fins que en Mauri va decidir-se a passar-la a en Tena, que la va ficar a la porteria d'en Bru.

Als badalonins els hi puja la mosca al nas, i com si es sentissin ferits en el seu amor propi, comencen a atacar, tant, que la defensa del «Júpiter» va haver de fer-s'hi amb les mans, essent castigats amb un penal, què en Llinàs va convertir en gol.

Es reprèn el partit, després del descans. Els badalonins s'ho veuen negre i fan passar en Bau a davant (com si estés encara en aquells temps de l'«Espanya»!!). En Bau, no obstant, encara ho xafa bé i demostra als de Badalona com se fa per jugar a davant. Fa una passada a en Rodrigo i aquest marca el segon tanto pel «Badalona».

Els gols tercer i quart del «Júpiter» són marcats per en Tena, que està fet un «fenòmen».

En conjunt, un partit mogut, i un disgust més per aquells bons badalonins de brusa curta, que senten tanta afició pel futbol i per al seu club. Pacència, companys! I per a no perdre el bon humor, llegiu el XUT! sempre.

GRAN BAR PETIT-PICÓN

D'EN JOSEP CURBELLÀ

RONDA DE SANT ANTONI, NÚMERO 36

EL BAR PREFERIT DE TOT EL JOVENT ESPORTIU I BARRILAIRES. OBERT TOTA LA NIT. — APERITIUS I LICORS DE TOTES MARQUES

LO QUE "XUTI" REGALARÀ PER NADAL

A la Federació, una solució per al llo Zamora.

Al «R. C. D. Español», una línia davantera en bon ús.

A l'Alcàntara, un shoot per a substituir el que ha perdut.

A en Montesinos, un flascó de crema «Simon».

A en Gamper, que el «Barcelona» tingui molt cacau.

A en Ferré Elias, àrnica per als seus pròxims arbitratges.

A en Cabot, una maleta de pell ben forta per a sos pròxims viatges de propaganda anti-espanyolista.

A en La Riva, un empat amb el «Barcelona».

A la Junta de l'«Avenç», una mica més d'habilitat per a que les coses li surtin més planes.

Al segon equip del «Barcelona», un parell de punts.

A en Piera, un real.

A en Matas, un equip alemany que no sigui un saldo.

A en Sancho, un nou contracte.

Al «Sevilla F. C.», la tornada del fill pròdig (Spencer).

A en Deop, lo que vulgui en Gamper.

A la «Unió Esportiva de Sans», un mig-centre que li surti de franch.

A en Torres Ullastres, una veu de baix.

UNA ACLARACIO

Sembla mentida, però és veritat! Fa tot just quatre dies que encara érem al ventre del nostre pare, i avui ja som uns homenets amb tots els ets i uts. La gent que no bada ha vist que som un algo important i de veritable valor dintre de l'esport nacional, i així com altres companys han vingut a ensenyar a dir «plongeon» a lo que dèiem «sota», i «scor» a lo que en dèiem «diferència» i «backs» als defenses, nosaltres hem vingut a fer broma de tot amb tot i per tot.

Com que està de moda, a la nostra terra, l'ésser dels uns o dels altres, la gent, segons com llegeix, es pensa que som «barcelonistes», o bé que som «realistas».

Les coses, clares i catalanes. El «Barça» i l'«Español», com l'«Avenç», l'«Europa», el «Martinenc», el «U. S. A.» del senyor Roig «el llauner», i tots els demés equips de futbol del món, Txecoslovàquia i tot, ens tenen el cor pres; però...

A pesar de tot, la nostra dèria se'n va per altres caminals. Som partidistes—per què negar-ho?, —lluitem per un club, no per res, sinó per desinterès platònic, això sí, sí!, sí!!—això és cosa d'insistir molt,—i aquest club és el «Fortpienc».

Que se sàpiga d'una vegada. Pel «Fortpienc» ens trenquem la nou del coll amb els quatre directius La Riva, Gamper, Matas i Roig, aquesta espècie de tres mosqueters i d'Artagnan. En d'Artagnan és en Gamper.

Som «fortpiencuencs»!
Tira peixet!

TALLA QUE TALLARAS...

Diu un diari del Nord:

«En Holanda, lo mismo que por aquí, hay jugadores que no están contentos si no protestan las decisiones de los árbitros.

Astí, el otro día, cuando un árbitro silbó un offside, le gritó uno de los contendientes: «Pero, señor, ¡si ningún hombre estaba offside».

A lo que el árbitro respondió muy tranquilo: «Entonces, ¿a qué especie animal pertenece usted?»

Aquí, això hauria passat així: El jugador.—Però, home, vostè té pa a l'ull, o és una pepa! Aquí no hi cap «off-side»!

L'àrbitre.—Calli, vostè, o el f... fora!

El jugador.—Ai, la mare! A mi, fora... Miri, xiuli, si no vol rebre!

L'àrbitre.—Què diu, que què? A fora, de seguida!

El capità.—«Tú, a tu sitio...»

L'àrbitre.—Està expulsat. Fora del camp!

El públic.—Ah! Oh! Piiiiii! (Altres, aplaudint.) Plam, plam, plam! (Després salta al camp.)

La guàrdia civil també s'empipa i passa allò de sempre.

Tot, tot menys aquesta serenitat de l'àrbitre per fer un xisto.

D'una ressenya de l'Sport, del partit «Martinenc»-«Terrassa»:

«Ataque de los chicos de San Martín...»

Mira, en San Martín! Qui ho tenia de dir, tan bon noi que semblava!

De la Gaceta Sportiva:

«El Referee» nos demostró ayer tarde el que no tiene vista o la hace gorda...»

Prou, prou! Ni una paraula més! I ara!

TOTS ELS CAMPIONATS I PROVES ESPORTIVES DE TOTA MENA, SON CRONOMETRATS AMB ELS FAMOSOS

Els millors, els més segurs i els preferits per tots els sportmen i gent elegant i refinada

JOIERIA I RELLOTGERIA «EL REGULADOR», D'EN JOAN BOIX, RAMBLA DE LES FLORS

(CANTONADA AL CARRER DEL CARME, DAVANT DE L'ESGLÉSIA DE BETLEM)

CRONOMETRES MARCA EL REGULADOR

XUTS

¶ Ara vegin el que són les coses! En Piera, el nostre fenomenal Piera, a Madrid no ha agra-dat.

El xicot no se'n sap avenir, i ja simpatitza amb els d'en Ma-cià...

A en Zamora li ha sortit un mal gra. (No s'alarmi, senyor La Riva, que parlo en metà-fora!)

El mal gra és un porter de cap allà Astúries que es diu Oscar i que tira per «fenómeno». L'altre dia el varen aplaudir més que al nostre «Ricarditu», i ell, està clar, està com si portés ven-toses.

Ja només falta que el tal Oscar inventi un nou sistema de rat-lletes!

En Greenwell està enfadat per-què els seus jugadors no s'en-trenen.

—Tot buen jugador debe ser un «very» atleta. Ha de ser cor-redor...

Vet aquí perquè en Mallorca, corredor d'anuncis, no necessita entrenaments.

Diàleg caçat al vol a càl «Re-ial»:

—Ja tenim a punt els onze txecs.

—Un per cada jugador, oi? Que puja molt?

El que pot una confusió entre «xec» i «txec»!

Fa una temporada que al po-bre Alcàntara tot li surt mala-ment. Primer va començar a fer-

li figa aquell xut de pronòstic, que era la felicitat del cinquanta per cent dels espanyols—aquell cèlebre xut de trencar xarxes!; —després li varen clavar una pa-tacada amb derrame seroso, que li ha portat unes conseqüències més greus que el tifus. Per fi, de resultes de l'indicat derrame, de poc que no el desqualifiquen per cinc anys. També aquesta Fede-ració ens està semblant un tribu-nal de la «scheka». Es llàstima que no puguin fer una auto-des-qualificació i retirar-se a casa. A casa seva.

Ens diuen que en Mallorquí, de resultes de tenir-les corcades, es va fer arrencar unes dents. Però com que un home jove i moreno no pot anar així pel món, se les va fer posar postis-ses.

A Bilbao, una pinya d'un dels leones li va espatllar la maqui-nària, i, segons ens diuen, ha demanat una indemnització als senyors d'allà dalt. Aquest ma-no de Mallorquí se les empesca totes.

Un personatge «espanyolista» ens deia que ells no anaven a cercar als jugadors, oferint-los diners. «Això és ofensiu!» Diu que s'entenien directament amb llurs famílies i els resultava més pràctic i quelcom més econòmic. Si algun dels clubs que merei-xen tota la nostra simpatia ens volgués creure, li recomanaríem que es deixés de jugadors i de famílies; mirin si la minyona de servei del jugador que desitgen s'ho val, i si és així, tractin amb ella. De vegades això és més se-gur que perdre a la loteria.

S'assegura que l'universal Sa-

prissa, tennisman, hockeyman, futbolman i pim-pom-man, sem-bla que aviat pendrà part en un concurs de dòmino. Al tanto, dò-mino-men!

¶ S'assegura, formalment, que des de fa dues setmanes l'Alcà-zar no ha fet cap desgràcia per-sonal. Això comença a tenir bas-tant amoïnats el senyor Matas, que té por que se li desinflí l'ex-trem aquest. Al tanto, perquè això és un mal senyal.

I si, per a revifar-lo, li dessin aiguardent amb pólvora?

Els del «Real» se'ls gasten. L'en-demà del segon partit amb els txecs, van donar un gran àpat per a celebrar l'èxit. Eren 125, i hom va poguer re-marcar que els txecs eren uns fervents entusiastes del xampany. En acabar, els forasters cantaren l'himne del seu club i els d'aquí, no recordant-se ja del seu, van cantar un cuplet de la Pilar Alonso i «Baixant de la Font del Gato». Els txecs van escoltar em-badalits els himnes catalans!!

Després, un de la Junta va explicar-nos que allò havia estat un *truco* d'en Soler de Sojo per a demostrar a La Publicitat que en la intimitat també fan honor al català els de l'«Espan-yol».

Durant el banquet va cridar l'aten-ció una conversa molt arrencada d'un jove editor i publicista esportiu, amb un de la Junta de l'«Espanyol», els quals sembla que van cloure algun negoci editorial molt important.

Els elements del «Real» han vist amb certa preocupació que un deter-minat senyor ex-directiu del seu club, estigui a partir un pinyó amb els del «Barcelona», arribant la seva influèn-cia fins a poder recomanar els seus amics a la Junta del «Barça».

L'«Espanyol», en vista de l'èxit as-solit en els partits amb els txecs, ja

Gran aconteixement es-
portiu per als dies 24 i 25
Desembre

Els partits començaran:
el dia 24, a DOS QUARTS
DE TRES de la TARDA,
i el dia 25, a les ONZE
: EN PUNT del MATI :

VEREIN FÜR RASENSPIELE

de Mannheim. - Campió de la regió del
Rhin i finalista del Sud d'Alemanya

i el

R. C. D. ESPAÑOL

Per a entrades i localitats, al domicili del Club: Casp, 12,
primer, tots els dies, de set a nou del vespre.

els ha contractat per a l'any vinent. No val a badar!

Aquell equip txec anomenat «Sparta» de Praga, que va jugar per Nadal de l'any passat a l'Estadi de Montjuïc, és gairebé segur que jugarà amb l'«Espanyol» pels Reis.

Deixarà d'ésser tan bon equip com l'any passat, quan va jugar amb el «Barcelona»?

L'èxit més remarcable, a la darrera vetllada de boxa celebrada a l'«Iris», dimecres passat, fou el *speaker*. Aquell pobre diable de peça llarga, que no sabia gairebé parlar, el va substituir — amb aventatge, naturalment — el gran Alonso, *speaker* internacional i que ho pronuncia tot com és degut. Allò de *fulano de tal* (pausa), *a mi izquierda*, *contra fulano de tal* (pausa), *a mi derecha*, dit amb aquella gravetat, va ésser definitiu. El respectable va quedar badant i l'Alonso contractat com *speaker* oficial i insubstituïble.

Ens ha confessat que fins que deixin de pintar les cordes amb blanc d'Espanya no es farà la peça llarga, doncs no guanyaria prou per benzina.

Amb el fi que no pugui constituir-se el «Gràcia-Sport-Club», la qual cosa seria perjudicial al club d'en Joanet Matas, el seu germà Artur s'ha fet nomenar president de l'«Artesà», pagant el sosteniment dels equips primer, segon i tercer, despeses del camp i demés.

La família Matas, vetllant pels interessos d'«Europa».

Per fer el corrido a Bilbao i a Arenas, han estat desqualificats o suspesos d'empleu i sou pel «Barcelona», els següents jugadors del primer equip: Torralba, dos mesos; Mallorquí, un mes; Gràcia, quinze dies.

A en Gràcia la suspensió d'empleu

diuen que no el preocupa, però li fa molt poca gràcia la suspensió de sou.

El vice-president del «Barcelona», senyor Cabot, s'ha fet posar un secretari; en canvi, el president d'aquell club no en gasta.

Realment, un senyor que viatja tant com en Cabot, té necessitat d'un secretari *edició de bolsillo*, nano com l'agraciat, per a pòguer-lo portar dintre la maleta en cas necessari.

Males llengües diuen que cada mes hi haurà suspensions d'empleu i sou per a poder pagar els cinquanta naps d'aquesta secretaria particular.

A la Junta de la Federació de Societats Esportives va haver-hi una mica d'hule. En Cunitu Boix se les va haver amb en Trabal, i per venjança va fer que sortís nomenat secretari en Tallada, de l'«Espanyol», en lloc d'aquell.

La Federació Nacional d'Atletisme va desqualificar la Regional per no organitzar el Campionat d'Espanya, com era el seu deure.

Els directius de la Regional sembla que han tingut molta feina editorial i no han pogut cuidar-se d'aquest assumpte.

La Nacional els va suspendre i al cap d'uns dies van renunciar ells.

Puesto que doña Leonor no me quiere...

La Federació Nacional ha fallat el cas Zabala a favor de la Federació Asturiana, trobant-se aquest jugador en iguals condicions que el nostre Zamora. La pastelleria nacional segueix fent pastells per a tots els gustos.

En Mallorquí va tornar de Bilbao amb un ull més negre que una galta d'en Baker. Ara, per postres, el «Barça» el castiga, junt amb altres juga-

dors, per haver fet el corrido el dia abans del segon partit, i el pobre xicot diu per ell: «I per això m'he deixat fer un ull de vellut?»

En Boix — ex-president de l'«Inter» — ha presentat la seva baixa de la «U. S. de Sans», per trobar poc internacional la conducta observada pel club aquest respecte a ell.

L'HORA DEL CORREU

Futbolero: Pot enviar les ressenyes que ofereix i els «xuts» que sapiga, els quals publicarem després de comprovats.

Forward: Gràcies pels seus treballs. Segueixi enviant quelcom, que se li publicarà.

Un aficionat: Els dibuixos estan força bé, però, per Déu!, no escrigui, que ho fa molt malament! No volem res partidista.

Kuroki: Fugi, home, fugi! Qui l'ha enganyat? Les noves que ens envia són lo que en diem vulgarment «aixecades de camisa».

J. V.: Passi per la nostra impremta, que en parlarem. Tenim alguna plaça vacant encara.

Un boxejador: No s'ho prengui malament. No escrivim res per ofendre, sinó per fer barrila.

Xutador: Vol dir-nos amb quin peu xuta, vostè? Deu ésser amb el mateix que escriu, perquè no n'ensopega cap. Bé: segueixi enviant; veurem si té més sort.

Dribling: Sí, senyor, la cosa marxa molt bé, i no trigarem a posar més pàgines a la nostra revista. Pot seguir enviant coses, si són com les que ha enviat. Moltes gràcies.

En queden moltes per contestar.

Tota la correspondència dirigiu-la a l'Apartat de Correus 925

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

LA NACIONAL AGUSTÍ PERIS

CARRER DE SANTA ANNA, NÚM. 21

ARTICLES PER A FUTBOL, BOXA, TENNIS, GOLF, ETC. LA CASA MÉS ASSURIDA EN TOTA MENA D'ARTICLES D'ESPORTS I LA QUE VEN MÉS BARATO

FABRICANT: JOSEP GERMA — SABADELL

GRAN CABARET "CAFÉ CATALAN"

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, NÚM. 6

Lloc de reunió de la gent d'esport. El cabaret més elegant i el més divertit de Barcelona. Ball diàriament des de les 6 de la tarda a les 4 del matí. ORQUESTRA-JAZZ-BAND TORRES, el jazz-band del rei i el rei del jazz-band

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35—Teléf. 5031 A.

